

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 6175/16
30.08.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Зоран Кандић, адвокат из Шапца, Карађорђева бр. 20, поднетој против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број: 580-03-88/2016-11 од 12.02.2016. године, у предмету признавања права на породичну инвалиднину, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.08.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог органа Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број: 580-03-88/2016-11 од 12.02.2016. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије да тужиљи А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом, почев од дана истека рока за добровољно извршење, па до дана исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље, изјављена против решења Градске управе града Шапца, Одељења за друштвене делатности и привреду, број: 580-0-52/2012-05 од 02.12.2015. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиље за признавање права на породичну инвалиднину по основу погибије супруга Б.Б., јер не испуњава услов из члана 13. Закона о основним правима бораца, војних

инвалида и породица палих бораца, а услед непостојања доказа из члана 81. овог закона.

У тужби поднетој Управном суду дана 11.04.2016. године, тужила је, преко пуномоћника, оспорила законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Навела је да је Б.Б. погинуо 23.11.1991. године, у време када Закон о држављанству није ни био донет, те тужени није ни могао применити одредбе члана 46. наведеног Закона, а ако га примени морао је да се осврне и на прелазне одредбе Закона о држављанству, члан 47. и 48., као и члан 2. наведеног закона а који каже да се југословенско држављанство стиче, поред осталог и рођењем на територији Југославије, а пок. Б.Б. је рођен на територији Југославије и у време погибије је био југословенски држављанин. Истакла је да се обраћала министарству са молбом, да јој се изда уверење о учешћу њеног супруга у рату и под којим је околностима изгубио живот, међутим, првостепени орган у свом решењу само наводи да су од МО дописом од 06.08.2010. године добили одговор да немају податке о погибији Б.Б. у оружаним сукобима на просторима некадашње СФРЈ. Сматра да су органи МО у обавези да, по службеној дужности или захтеву заинтересованог лица, спроведу поступак ради утврђивања под којим је околностима погинуо њен супруг, а не само да дају обавештење да немају података о тим околностима. Указала је да је приложила списак погинулих особа под називом "Рат на Банији", од В.В. што није било довољно за првостепени и тужени орган а да није довољна ни пресуда Другог општинског суда у Београду где су утврђиване околности погибије њеног супруга. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражила за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, са законског затезном каматом од донете одлуке па до исплате.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења донетог у извршењу пресуде Управног суда 8 У. 6206/13 од 08.07.2015. године, којом је тужба тужиле уважена и поништено решење туженог органа којим је одбијена жалба против првостепеног решења од 06.12.2012. године, којим је одбијен захтев тужиле за признавање права на породичну инвалиднину, по основу погибије супруга јер не испуњава услове из члана 13. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, а услед непостојања доказа из члана 81. тог закона. У поновном поступку тужени орган је поступио по примедбама суда и размотрио ожалбено решење и нове доказе, на основу чега је утврдио да је првостепено решење правилно и на закону засновано. Првостепени орган

је прибавио обавештење од Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе – Управе за традицију, стандард и ветеране, број: 2141-2 од 26.11.2015. године у коме је наведено да у службеним евиденцијама, којима располаже Управа нема података о погибији Б.Б., у оружаним сукобима на простору некадашње СФР Југославије, као и да Територијална одбрана од 1991.-1992. године, у организационом смислу, није била у саставу ЈНА тако да нема правног следбеника у Војсци Србије. Тужила је уз захтев од 03.12.2012. године приложила документацију коју је поседовала а то је изјава Г.Г. од 16.11.2012. године, као и изјаву његових сабораца број: 1171/10 датих у просторијама Владе РС у Београду дана 31.03.2010. године који се не могу сматрати валидним доказом. Приложен је и доказ Документационо информационог центра "Веритас" број: 128/09 од 05.08.2009. године, који се такође не може прихватити као доказ, јер наведена институција није надлежан орган за издавање уверења о горе наведеним чињеницама. Из изјаве тужиље следи да је њен супруг погинуо 23.11.1991. године као припадник Територијалне одбране и да је сахрањен 27.11.1991. године, као доказ за своју тврдњу приложила је изјаву пуковника Д.Д. од 15.06.2005. године у којој је наведено да је пок. Б.Б. погинуо 27.11.1991. године. Градска управа града Шапца, налази да у конкретном случају не постоје докази прописани одредбом члана 77. и 81. Закона и да тужила не испуњава услове прописане одредбом члана 13. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, за признавање права на породичну инвалиднину. Тужени орган оцењујући првостепено решење као правилно, применом одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), одлучио је као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 13. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ" бр. 29/98 и 25/00 и "Службени гласник РС", бр. 101/05 и 111/09), прописано је да породица палог борца које је погинуло, умрло или нестало под околностима из члана 2. и 3. овог закона или је умрло од последица ране, повреде, озледе или болести задобијене под тим околностима у року од годину дана од дана настанка оштећења организма. Одредбом члана 2. став 1. тачка 5. истог закона, прописано је да је борац југословенски држављанин који је вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности Социјалистичке федеративне Републике Југославије, док је одредбама члана 77. став 1. и 2. наведеног закона, прописано да се чињеница да је рана, повреда или озледа задобијена под околностима из члана 2., члан 3. тачка 2. и 3. и члана 7. и члана 9. наведеног закона, утврђује само писаним доказним средствима из времена када је рана, повреда или озледа задобијена, изјава странке и других лица, без обзира на то у ком облику су дате, не сматрају се писаним доказним средствима.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца је прописано да је борац југословенски држављанин који је: вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Одредбом чл. 3. ст. 1. истог закона је прописано да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је задобио рану, повреду, озледу или болест, па је због тога наступило оштећење његовог организма најмање за 20% вршећи

војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. тог закона.

Одредбом члана 161. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. лист СРЈ“, бр.33/97 и 31/01 и „Сл. гласник РС“, бр.30/10), прописано је да органи издају уверења и друге исправе о чињеницама о којима се води службена евиденција сагласно подацима из службене евиденције и да таква уверења, односно друге исправе имају значај јавне исправе, док је одредбама чл. 162. истог закона прописано да органи издају уверења, односно друге исправе и о чињеницама о којима не воде службену евиденцију ако је то законом или другим прописом одређено, и да се, у том случају, чињенице утврђују у поступку прописаним овим законом и да уверење односно друге исправе издате на наведени начин не обавезују орган коме су поднете као доказ и који треба да решава у управној ствари, као и да тај орган може поново утврђивати чињенице наведене у уверењу односно у другој исправи.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, по оцени суда, тужени орган је поступио супротно цитираним законским одредбама и становишту Уставног суда израженог у одлуци Уж 4763/10 од 18.07.2013. године, те након поново спроведеног поступка, у извршењу пресуде 8 У 6206/13, поново нашао да је првостепени орган основано закључио да нема писмених доказа из којих би се закључило да је покојни Б.Б. погинуо у оружаном сукобима на простору некадашње СФРЈ.

Наиме, из утврђеног чињеничног стања у поновном поступку тужени орган је закључио да покојни Б.Б. у моменту смрти није имао држављанство Републике Србије као ни Републике Црне Горе већ држављанство Републике Хватске, да нема писане доказе о околностима погибије именованог у смислу члана 77. и 81. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, а да у службеној евиденцији којом располаже Управа за традицију, стандарде и ветеране нема података о погибији Б.Б. у оружаном сукобима на простору некадашње СФРЈ као и да територијална одбрана од 1991. до 1992. у организационом смислу није била у саставу Југославенске народне армије нити има правног следбеника у Војсци Србије. Међутим, по налажењу суда основано се у тужби наводи да је покојни Б.Б. погинуо 23.11.1991. године, да је рођењем на територији Југославије стекао југословенско држављанство поред држављанства Републике Хрватске и да је поред члана 46. Закона о држављанству тужени морао да има у виду члан 47. и 48. као и члан 2. наведеног закона који управо говори да југославенско држављанство стиче поред осталог и рођењем на територији Југославије.

Поред тога имајући у виду изражен став у одлуци Уставног суда Уж 8988/13 следи да је борац југословенски држављанин који је вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаном акцијама после 17.августа 1990. године за очување суверености, независности, територијалне целокупности са СФРЈ; да је законом одређен само датум почев од кога су војни или друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности територијалне целокупности СФРЈ; да вршење наведених дужности није условљено припадношћу војсци те државе. Такође, истом одлуком је изражен став да нема уставноправног утемељења за становиште да статус борца у смислу члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида, породица палих бораца, може имати само припадник Војске

СФРЈ зато што је припадништво одређеној Војсци предвиђено као услов само у тачки 2., 3. и 4. члана 2. Закона, које се односе на учествовање у ратовима, док вршење дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целовитости СФРЈ, није условљено припадношћу Војци те државе.

Код оваквог стања ствари, тужени орган ће поново оценити доказе у списима и у складу са одредбом члана 162. ЗУП-а, и донети одговарајућу одлуку.

У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову одлуку у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, при чему је везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди. Са изложеног, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлука као у ставу II диспозитива пресуде, донета је применом одредби члана 66.,67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредаба члана 150.,153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), па су тужилци признати трошкови на име сасатава тужбе према Тарифи о наградама накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), у износу од 16.500,00 динара, на који износ је сагласно одредби члана 277. ЗОО (“Службени лист СФР”, бр.29/78 ...57/89, “Службени лист СРЈ” бр.3/93) досудио и законску затезну камату и то почев од истека рока за добровољно извршење, до исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.08.2017. године, III-8 У 6175/16

Записничар
Снежана Томић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП